

пó-горѣ, въ първата часть на тия бѣлѣжки, отъ Цариградъ ние трѣгнахме безъ никакви бѣлѣжки и безъ никакви писмени наставления. Бѣше се говорило само общо да се състави отъ насъ, когато ще да сме далечъ отъ турската столица, единъ мемоаръ съ съдържание и заключение, основани върху воденитѣ въ Цариградъ разговори и взетитѣ по тоя въпросъ рѣшения.

Отнесохъ се до паметъта си и си припомнихъ всичко, каквото бѣше се говорило и нагласило по тоя прѣдметъ. Не бѣхъ забравилъ, че одобреното мнѣние по сръдногорското възстание бѣше, да не се придава въ мемоара, който имаше да стане, на това възстание твърдѣ голѣмо значение, да не се придава особено таквозъ значение, каквото му приписваха турцитѣ, за да оправдаятъ извършенитѣ надъ невинното българско население неимовѣрни жестокости. Спомнихъ си още, че относително до исканията на българския народъ, бѣше се рѣшило да се настоява както въ мемоара, така и въ всички други устни или писмени обяснения, главно и прѣди всичко за замѣняването мѣстната турска администрация съ християнска, съ българска, да се иска най-малко една широка административна автономия, въ случай че нѣма възможность да се извоюва едно княжество съ пълна автономия. Въ такъвъ смисълъ трѣбаше да се съчини мемоарътъ, като въ сжщо врѣме се опишатъ на кратко всички злини отъ турската администрация въ България и се споменатъ въ общи поне черти и извършенитѣ въ нея прѣзъ послѣднитѣ мѣсеци свирѣпства отъ турцитѣ. И азъ седнахъ сега самъ самичккъ, уединенъ и самоприбранъ посрѣдъ многоятежния Парижъ, въ единъ скромень хотелъ, — *Себастополъ*, — по бульвардъ Страсбургъ, № 25, и съчинявахъ, измѣнявахъ, пишахъ на чисто и пакъ измѣнявахъ и прѣписвахъ приготвеното, до като въпросниятъ мемоаръ